

OP ZOEK NAAR DE GORDEL VAN ISIS

(OF: VRAAG HET AAN DE KAT)

Shirley was een aardig, verstandig meisje van veertien jaar. Ze had geen moeder meer en ze woonde met haar vader en haar twee jongere broertjes in een grote stad – ik denk Londen, want dit verhaal speelt in Engeland.

Haar vader was een geleerde, hij schreef dikke boeken met voetnoten, maar veel verdiende hij daar niet mee. De familie kon maar net rondkomen. Totdat Shirley en haar broers onverwacht een erfenis kregen, hun nagelaten door een excentrieke oude heer, een oom van hun moeder.

En wat voor erfenis! Een landhuis aan een rivier, gemeubileerd, met een goed gevulde bibliotheek en vooral: de voorwerpen die de oudoom op zijn reizen had verzameld. Die waren bij elkaar gebracht in een groot vertrek dat door de drie kinderen meteen 'de museumkamer' werd genoemd.

De oom was vooral geïnteresseerd geweest in het oude Egypte. Midden in de museumkamer bevond zich dan ook een groot, fraai, eeuwenoud stenen beeld van een Egyptische kat, in het testament met naam genoemd en het op één na kostbaarste van alle kunstwerken. De kat zat fier op een hoog voetstuk van kleine steenblokken die zó goed aan elkaar pasten dat er bijna geen voegnaad was te zien.

In het vertrek stonden verder, behalve een tafel en wat stoelen, glazen vitrines tegen de vier muren. Daarin was van alles tentoongesteld, en niet alleen Egyptische kunstvoorwerpen zoals godenbeeldjes, scarabeeën, grafvazen en papyrusbladen met hiërogliefen. Er waren ook potscherven te bewonderen, en prehistorisch aardewerk, en stenen pijlpunten en vuistbijlen en andere oeroude werktuigen.

Maar het bijzonderste voorwerp, zo kostbaar als alle andere oud-

heden bij elkaar, was nergens te zien. Dat mocht volgens het testament pas tevoorschijn komen als het huis weer bewoond zou zijn.

'Het is een sieraad voor een vrouw,' had de oudoom erbij geschreven. 'Ik draag het op aan mijn jonge nicht Shirley. Al kan ze het wellicht het best aan een Egyptisch museum schenken, omdat alleen een godin het mag dragen: de gordel van Isis, achttiende dynastie. Louter goud en lapis lazuli. Ik heb die schat goed opgeborgen, oftewel verstopt in mijn woning, met deze aanwijzing voor als ze hem niet meteen weet te vinden: VRAAG HET AAN DE KAT.'

Zo waren Shirley en haar familie plotseling rijk en ze betrokken dat grote oude huis buiten.

De gordel van Isis bleef echter onzichtbaar.

De levende kat die al langer in het huis woonde, gaf Shirley kopjes en wilde spinnen en miauwen, maar als dat iets met de schat te maken had was het niet te verstaan. Het meisje vermoedde al gauw dat het advies van haar oudoom een andere kat betrof: de Egyptische kat die midden in de museumkamer zat.

Maar stenen beelden kunnen slechts zwijgen, en in de vitrines was niets te zien dat zelfs maar op een gouden gordel léék. Shirley en haar broertjes keken in alle vazen – voorzichtig, die waren heel oud – maar ze waren leeg. En er zat ook niets in de twee ebbenhouten kistjes.

Een vitrine was op slot en de sleutel was weg. Daarin waren echter alleen een paar papyrusbladen met hiërogliefen, gemakkelijk te bewonderen door het glas heen, en wat simpele lege aardewerken potjes, die eigenlijk helemaal niet mooi waren. Er lag een kaartje bij waarop stond: 'Alles op zijn plaats laten.'

Nu, dat deden ze, ze konden er niet eens bij.

Waar, o waar was de gordel van Isis? Niet in de museumkamer...

Shirley, haar broers en haar vader doorzochten het hele huis, keken in alle kamers en kasten, in alle hoeken en gaten, en de levende poes sprong speels om hen heen. De gordel van Isis kwam niet tevoorschijn.

'Dat sieraad zou er weleens helemaal niet kunnen zijn!' zei vader. 'Jullie hebben je oudoom nooit ontmoet en weten niet hoe hij was. Hij schepte nogal eens op, hij fantaseerde graag eens wat.'

'Zo'n gordel is uiterst zeldzaam,' zei de notaris die het testament had opgesteld. 'Als jullie oudoom echt een dergelijk voorwerp in zijn

bezit had gehad, zou hij beroemd zijn geworden, net als de vindsters van Toetanchamons schatten. Geen mens heeft die gordel ooit gezien, ook ik niet.'

Hetzelfde hoorden ze van iedereen die hun oom had gekend. 'Die gordel heeft vast nooit bestaan.'

Shirley en haar broertjes wilden dat natuurlijk niet geloven, al bleef het sieraad onvindbaar. De Egyptische kat werd Shirley's speciale vriend, zo mooi en groot en geheimzinnig. Maar hij bleef zwijgend voor zich uit staren en in zijn stenen huid waren zelfs geen hiërogliefen gegrift die iets hadden kunnen vertellen.

'Ik vind dat we genoeg hebben gezocht,' zei vader. 'Als jullie ermee door willen gaan, kinderen, is het mij best. Alleen: maak niet te veel rommel, en ook geen lawaai. Ik heb eindelijk de rust en de ruimte en een heleboel naslagwerken om een goed boek te schrijven. Wees tevreden met wat je hebt. De gordel van Isis is een sprookje.'

De stenen kat keek echter alsof dat niet zo was.

En die leek gelijk te krijgen!

Vreemd gerucht in de nacht. Een raam dat 's morgens openstond. Voetsporen in de tuin, onder dat raam en rond het hele huis...

Er was niets gestolen – dat dachten ze tenminste. Maar sinds die nacht hoorden ze vaak onheilspellende geluiden in het huis, vooral in het donker. Soms dachten ze sluipende voeten te horen. De levende kat zat plotseling te blazen voor een vensterglas. Geen mens te zien buiten, en toch het gevoel dat iemand hen bespiedde...

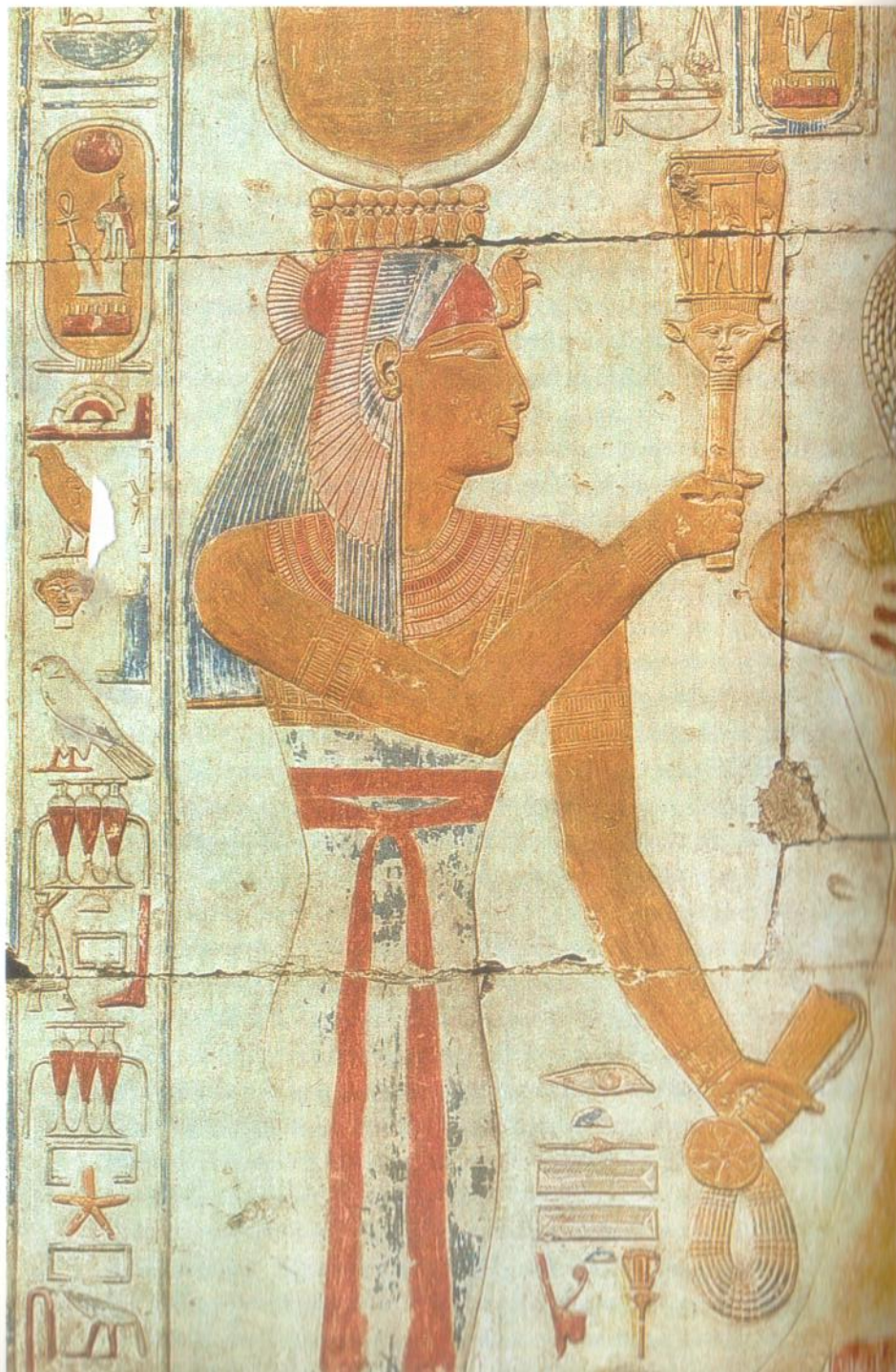
Shirley's oudste broer begon met een grafstem te praten over de wraak van een mummie en de vloek van farao's.

'Hou daarmee op,' zei vader. 'Dit is een oud huis, daarom kraakt het. En jullie moeten voortaan geen ramen openlaten.'

Maar een week later bleek er 's morgens een raam geforceerd, en in de museumkamer stonden alle vitrines open, behalve de ene die op slot was. De voorwerpen in de open vitrines lagen en stonden door elkaar, maar – en ditmaal wisten ze het zeker – er ontbrak er niet één.

De stenen kat op het grote voetstuk zag eruit alsof hij er alles van begreep maar er niets over wilde vertellen. Vader liet de politie komen, die naar vingerafdrukken speurde, er niets van begreep en er wél wat over wilde vertellen. Dat kwam ervan als je zogenaamd een kostbare Egyptische schat in je huis verborgen hield!

Nou ja, gestolen was er niets, dus lieten ze de zaak verder blauw-blauw.

‘We moeten de gordel van Isis vinden,’ zei Shirley, ‘voordat dieven het doen en hem stelen.’

‘En voordat wij vermoord worden in ons bed,’ zei haar oudste broer.

Haar jongste broertje durfde toen alleen maar naar bed als de anderen ook gingen. En haar vader mopperde omdat hij niet rustig kon schrijven aan zijn nieuwe boek.

De kinderen probeerden te bedenken waar ze nog niet eerder hadden gezocht en kwamen tot de conclusie dat ze alle muren moesten bekloppen om geheime bergplaatsen op te sporen en de vloeren openbreken met hetzelfde doel. Maar voordat ze met het laatste karwei waren begonnen, werd er door de postbode een grote enveloppe bezorgd, geadresseerd aan Shirley. Er bleek geen brief in te zitten, maar een kleurenfoto van een prachtig Egyptisch reliëf. Het stelde een in het wit geklede vorstelijke vrouw voor, helemaal beschilderd en getooid met sieraden: hoofdtooi, halskraag en oorhangers – alle met goud en blauwe edelstenen. Eronder was met zwarte letters geschreven: *Geef Isis haar gordel terug!*

Geen ondertekening, geen afzender; op het poststempel stond Londen.

Het beeld droeg inderdaad slechts een ceintuur en geen gordel en ook vader moest nu geloven dat het sieraad werkelijk bestond. Maar wie was de afzender van de foto?

‘Een geheim genootschap. Priesters van Isis en Osiris zoeken al eeuwen naar de gordel,’ zei Shirley’s oudste broer. ‘Vreselijk zal hun wraak zijn als we hun die niet geven.’

‘Praat geen onzin,’ zei vader, maar hij keek een beetje ongerust. ‘Dit bevalt me niet. Ik zou willen weten wie die foto heeft gestuurd...’

‘En dat Isis-beeld,’ vroeg Shirley zich af, ‘waar is dat te vinden?’

‘Daar is misschien wel achter te komen,’ zei vader. ‘Ik zal het vragen aan het British Museum in Londen. En ook aan het museum in Caïro, al is dat wat verder hiervandaan.’

Niemand van de familie sliep goed die nacht.

De dag erna kregen ze antwoord op hun vragen. Aan de deur verscheen een onbekende heer, een man die al spoedig hun vertrouwen wist te winnen, eerst ondanks en later dankzij wat hij te vertellen had.

Hij stelde zich voor als een egyptoloog uit Egypte, tijdelijk werk-

zaam in Londen, en hij begon met het maken van excuses.

Ja, hij was degene die hen in het oog had gehouden (niet bespied) en die het huis was binnengedrongen om te zoeken naar de gordel van Isis. Niet om die te stelen, maar om deze terug te geven aan het beeld van de godin in het museum te Caïro.

'Ik hoef u niet te vragen of ú die foto aan mijn dochter hebt gestuurd,' zei vader kortaf. 'Wat ik wél wil vragen is, waarom u niet meteen gewoon op bezoek gekomen bent.'

De egyptoloog zei nogmaals dat het hem speet en vertelde toen het volgende verhaal.

Hij was de zoon van een Egyptische gids die vaak had geassisteerd bij oudheidkundige opgravingen. Zijn vader was heel arm, tot op de dag dat hij – door toeval of voorbeschikking – door een aardverschuiving bij een tempel de gouden gordel had gevonden waar veel archeologen vergeefs naar hadden gezocht: het enige sieraad dat ontbrak aan het bekende Isis-beeld. Die gordel behoorde natuurlijk aan de godin, of moderner gezegd: aan de staat Egypte. Maar de gids vond hem zó mooi dat hij hem had gehouden. Niet dat hij daardoor rijk was geworden, want verkopen wilde hij hem niet, dat durfde hij niet. En later had hij het sieraad weggegeven.

Dat verbaasde de drie kinderen.

'Weggegeven? Zomaar?'

'Niet zomaar! Mijn vader gaf de gordel aan jullie oudoom, omdat die in een gevaarlijke situatie zijn leven heeft gered. Jullie oudoom nam het geschenk aan, hoewel hij wist dat het eigenlijk een gestolen voorwerp was, en hij heeft het meegenomen naar hier, naar Engeland. En hij heeft op zijn beurt mijn vader bedankt – door hem geld te geven waarmee die mijn studie kon betalen. Maar mijn vader heeft er nooit helemaal vrede mee gehad. Daarom vroeg hij mij kort voor zijn dood of ik ervoor wilde zorgen dat de gordel terug zou komen naar waar die thuishoort. Ik zou het sieraad willen geven aan Isis, zoals ik heb verteld. Egypte zal jullie dankbaar zijn.'

Dit was, in het kort, wat de Egyptische egyptoloog de familie te vertellen had. Hij drong niet verder aan en zei dat ze er rustig over na moesten denken. Een dag of wat later zou hij weer op bezoek komen, voor een nadere kennismaking en in de hoop op een voor hem gunstige beslissing.

Shirley en haar broers vonden dat hij gelijk had en dat de gor-

del moest worden teruggegeven aan Isis. Had hun oudoom dat niet zelf in zijn testament gezegd: *Al kan ze het wellicht het best aan een Egyptisch museum schenken...* Alleen: ze moesten erbij vertellen dat de gordel was verborgen en dat ze hem niet hadden kunnen vinden.

Moesten ze nu wéér gaan zoeken?

'Nee,' zei Shirley, 'dat is niet de goede manier. We moeten er eindelijk achter komen wat die aanwijzing betekent: Vraag het aan de kat!'

'De kat,' zei de egyptoloog toen hij weer op bezoek kwam, 'werd in het oude Egypte zeer geëerd, zelfs aanbeden. Wisten jullie dat?'

Ze gingen met hem naar de museumkamer en lieten hem de kat zien; ditmaal kon hij die op zijn gemak bekijken, bij daglicht, niet stilletjes en gehaast in de nacht. Hij moest ook langs de vitrines lopen en de vragen beantwoorden die vader hem stelde over de Egyptische kunstvoorwerpen.

Niemand zei iets over de aanwijzing in het testament, totdat Shirley de egyptoloog opeens in de rede viel, midden in een verhaal over een scarabee.

'Ik weet het. Nu weet ik het! Dat hadden we meteen moeten zien... De kat heeft altijd antwoord gegeven! Met zijn ogen. Hij kijkt...'

De egyptoloog begon over de aanbidding van de kat in Egypte, maar weer onderbrak ze hem: 'Hij kijkt naar één vitrine, altijd strak naar één vitrine, die daar, die op slot is! Daarin is de oplossing van het geheim. Vast.'

'Dat zou kunnen,' zei vader verrast. 'Goed bedacht, Shirley. Is er misschien een aanwijzing te lezen op een van die papyrusbladen met hiërogliefen?'

'Maar die zijn oud, zo te zien authentiek,' zei de Egyptische egyptoloog. 'Ze kunnen niet door uw familielid geschreven zijn.'

'Kunt u ze vertalen?' vroeg vader.

Dat kon de egyptoloog inderdaad; hij wilde de bladen graag uit de vitrine nemen, maar ze vertelden hem dat de sleutel zoek was; dus las hij ze door het glas.

Op één blad stonden spreken uit het Dodenboek. Op het andere een gebed aan de god Osiris, de echtgenoot van Isis, maar niets over de gordel van diens vrouw.

Intussen was Shirley's jongste broertje op het voetstuk geklauterd en op de rug van de kat gaan zitten.

'Hé, kom eraf,' begon vader, maar hij zweeg toen de jongen riep:

'De kat kijkt niet naar de hiërogliefen! Als ik tussen z'n oren door kijk, zie ik dat bruine kopje, dat ronde kommetje!'

En zo was het.

Shirley ving haar broertje op toen hij omlaag sprong en toen verdrongen ze zich voor de vitrine om te kijken naar het aardewerken kommetje dat tussen de papyrusbladen stond. Het was een beetje scheef en onregelmatig gevormd.

'Ouder dan de hiërogliefen,' mompelde de egyptoloog. 'Prehistorisch waarschijnlijk, net als die twee potjes daar. En het aardewerken kommetje. Van voordat de draaischijf werd uitgevonden.'

'De kat maakt ons iets wijs!' zei Shirley's oudste broer. 'Wat een raar, krom, klunzig ding. Ik maak zoiets beter op handarbeidles.'

'Aha!' zei vader. 'Van klei.'

'Met primitief ornament zo te zien. Om de rand gegrift,' sprak de egyptoloog. 'Waar heb ik m'n bril...'

'Ornament?' zei vader. 'Dat kan wel zijn, maar misschien niet primitief en ook niet oud. Wie weet heeft mijn vrouws oom, de oudoom van mijn kinderen, dat ding gemaakt. Hoe kan het anders een aanwijzing zijn?'

'Ah... Ach... Ja!' zei de egyptoloog teleurgesteld.

'Oh... ja, natuurlijk!' zuchtten de kinderen.

'En daarom ligt dat kaartje erbij,' fluisterde Shirley. 'De kat moet ernaar *blijven* kijken, het mag dus niet worden verplaatst.'

'En daarom moest de vitrine op slot,' zei vader. 'Ik zou dat ornament om de rand weleens beter willen zien.'

'Ik ook,' zei de egyptoloog. 'Nu zien we er maar een stukje van. Als het werkelijk door jullie oudoom gemaakt is,' zei hij tegen de kinderen, 'en dat begin ik te geloven...'

'... dan moeten we het van dichtbij bekijken,' viel vader in. 'Ik zal een slotenmaker laten komen, zo gauw mogelijk. Maar het is zaterdag vandaag, dat kan dus pas overmorgen.'

Dat viel tegen! Vader zei echter dat ze na de lange tijd van vergeefs zoeken best nog wat langer konden wachten, dus spraken ze af dat de

egyptoloog maandagmiddag bij hen terug zou komen en dat ze dan de vitrine zouden openen en met elkaar het kommetje bestuderen.

Diezelfde avond – de egyptoloog was nog maar net naar Londen vertrokken – vond vader de sleutel die weg was... Of eigenlijk *vond* hij hem niet: het bleek het piepkleine sleuteltje te zijn aan de ring met sleutels die pasten op de laden van het schrijfbureau in de bibliotheek. De kinderen wilden de vitrine meteen openmaken, maar dat verbood hij hun. Hij draaide de kleine sleutel terug, stak de ring bij zich en zei: 'Ik zal onze vriend de egyptoloog opbellen en hem vragen of hij morgenmiddag al kan komen. Het komt goed uit dat ik intussen contact heb gehad met het British Museum. Bovendien heb ik publicaties van hem gevonden bij de naslagwerken in de bibliotheek, met een foto van hem erbij. Ik weet nu dat hij inderdaad is wie hij zegt te zijn en dus betrouwbaar.' En toen de kinderen hun vader verwonderd aankeken voegde hij eraan toe: 'De gordel bestaat en is kostbaar. Men kan nooit voorzichtig genoeg zijn, jongelui. En nu naar bed!'

Op zondagmorgen waren Shirley en haar oudste broer al heel vroeg in de museumkamer. Ze keken verlangend naar het kromme kommetje onder het glas.

'Die tekens om de rand...' zei Shirley. 'Die zijn geen ornament, denkt vader. En ik net zomin.'

't Is geheimschrift,' zei haar broer. 'Krasjes en gaatjes, streepjes en puntjes. Maar het is geen morse.'

'En geen hiërogliefen. En ook geen spijkerschrift?'

'Ben je gek, daar lijkt het niet op,' zei Shirley's broer, die sinds de erfenis archeoloog wilde worden en er al heel wat boeken over had bekeken. Hij ritselde met de papieren die hij had meegenomen om er aantekeningen op te maken. 'Stom dat we moeten wachten tot...'

'Hoeft niet!' viel plotseling zijn jongere broertje hem in de rede. Hij was stilletjes binnengekomen. 'Hier is de sleutel,' fluisterde hij. 'Maak open.'

'Hoe kom je eraan? En dat mag je niet...'

'Pap heeft de sleutelring op zijn bureau laten liggen en hij slaapt nog, dus heb ik de kleinste sleutel eraf gehaald. Voor eventjes maar.'

'Voor eventjes maar! Ach ja, je hebt gelijk, joh! Dat mag toch wel, het is toch ook *onze* erfenis! Heel eventjes dat ding bekijken...'

'En het geheimschrift ontcijferen. Als verrassing voor vader en de egyptoloog als-ie komt.'

De jongste broer opende de vitrine en de oudste trok met potlood voorzichtig een lijn om het kommetje heen, zodat het later precies op de goede plaats kon worden teruggezet.

Toen nam Shirley het kommetje heel behoedzaam op en zette het op de tafel.

Ze gingen eromheen zitten en om de beurt pakten ze het beet en draaiden het om en om in hun handen om de tekens te bekijken op de rand. De meeste waren incomplete vierkantjes, sommige met een of twee stippen erin.

'O jee, kijk eens, daar staat een uitroepteken! Dus het is...'

'Dus het is een modern geheimschrift,' zei de oudste broer. 'De oude Egyptenaren hadden geen uitroepetekens. Onze oom heeft het gemaakt.'

'Pas op, gris het niet uit m'n vingers, dadelijk knijp je het nog stuk,' zei Shirley. 'Waarom teken je niet even na wat erop staat? Dan kunnen we het kommetje weer veilig in de vitrine zetten.'

'Oké. Geheime boodschap van onze oudoom,' zei haar broer, en hij tekende die zorgvuldig na. De raadselachtige tekens stonden op één rij onder de rand, maar hij had er twee regels voor nodig.

Ze zetten het kommetje terug, sloten de vitrine en bekeken de tekens op het papier aandachtig. Die zagen er als volgt uit:

→

•	•			•
---	---	--	--	---

--	--

•	•	:			•
---	---	---	--	--	---

:		•
---	--	---

--	--

•		:
---	--	---

 !

(Voordat je verder leest – kun jij dit ontcijferen? Je weet net zoveel als de drie kinderen. Het verhaal speelt zich af in Engeland, maar is in het Nederlands geschreven of vertaald, je kunt dus naar Nederlandse woorden zoeken.)

'Het is een zin van zes woorden,' zei de oudste broer. 'Die pijn is het begin, de richting waarin we moeten lezen. En een uitroepteken aan het eind.'

'Het laatste woord heeft drie letters,' wees Shirley. 'Daar staat natuurlijk KAT.'

'Jij met je kat,' zei haar oudste broer. 'Het kan net zo goed iets heel

anders zijn... KAT, MAT, DAT... WAT, WIT... of weet ik veel. Eén van de letters moet een klinker zijn.'

'Wat is een klinker?' vroeg zijn broertje.

'Het is KAT, dat weet ik zeker,' hield Shirley vol. 'Nou ja, het zou toch kunnen? We moesten het vragen aan de kat.'

'Maar die aanwijzing hebben we al gehad.' De oudste broer wees een ander drietal tekens aan. 'Dan zou daar net zo goed KAT kunnen staan.'

'Da's waar,' zei Shirley. 'Maar we moeten toch érgens beginnen? Het woord GORDEL is er niet bij; geen van deze woorden heeft zes letters. Laten we aannemen dat het laatste woord kat betekent, dan hebben we al drie letters, de K, de A en de T. Straks kunnen we wat anders proberen.'

Haar oudste broer pakte een nieuw papier.

'Oké, jij krijgt je zin... KAT. Dan zijn de twee tekens ervoor vast de D en de E... DE!'

'Hoe weet je dat?' vroeg zijn jongere broertje.

‘Het is toch DE kat en niet het KAT? Het zou trouwens niet eens kunnen, dat zijn drie letters. Dus EEN KAT staat er ook niet. Als het tenminste over een kat gaat en dat weet ik nog niet zo zeker.’

'DE! Goed bedacht! Dat woord staat in bijna elke zin. En in deze zelfs twee keer!' wees Shirley enthousiast. 'Het tweede woord is hetzelfde als het vijfde. Schrijf op. Tjee, daar zijn nog een D en een E... En een T.'

→ $\begin{bmatrix} \cdot & \cdot & \square & \square & \cdot \end{bmatrix}$ $\begin{bmatrix} \square & \square \end{bmatrix}$ $\begin{bmatrix} \cdot & \square & \vdots & \square & \square \end{bmatrix}$
 . . D E . D E . . T E .

$\begin{bmatrix} \vdots & \square & \cdot \end{bmatrix}$ $\begin{bmatrix} \square & \square \end{bmatrix}$ $\begin{bmatrix} \cdot & \square & \vdots \end{bmatrix}$!
 . . . D E K A T !

‘Wat zou het eerste woord zijn?’

‘Eerst het vierde, dat is makkelijker,’ zei Shirley. ‘Een A in het midden.’

‘AAN!’ riep haar jongste broer. ‘Aan de kat.’

'Ssst! Hoe kan dat nou,' zei de oudste. 'Er staat maar één A, als het de A is. Maar de N kan goed zijn, dat is het...'

'VAN,' zei Shirley. 'Nu hebben we er een v en een n bij.'

dan drie of vier eeuwen, dat ze hun oorsprong hebben in het Egypte van de farao's, zelfs in het mythische Atlantis. Allemaal mystiek en filosofisch en astrologisch. Hun doelstellingen...'

Maar de kinderen hadden op dit moment niet het geduld om te luisteren naar de doelstellingen van de Rozenkruisers, hoe interessant die misschien ook waren.

'En hun geheimschrift?'

'Kijk maar,' zei vader en hij begon te tekenen.

Dit is wat hij liet zien:

A	B	C
D	E	F
G	H	I

J	K	L
M	N	O
P	Q	R

met 1 stip

S	T	U
V	W	X
Y	Z	

met 2 stippen

Hij gaf er uitleg bij.

'Simpel hè? De A schrijf je dus als $_$, de B $_$ is, de C enzovoort. De J is als de A, de K als de B, maar dan met één stip erin: $_.$ en $_.$. Dit is de eenvoudigste variant, het grondpatroon zagezegd. En vertel me nu wat jullie oplossing is.'

'Hier staat het geschreven. Niet kijken. Eerst jij!'

'Best! Wacht maar af.' Vader was er gauw mee klaar.

'Wij hebben dezelfde zin!'

ONDER DE POTEN VAN DE KAT!

Ze lieten de papieren in de steek en bekeken de stenen kat.

Shirley aaide hem. 'Jij hebt de gordel bewaakt. Geef die nu aan ons. Je zit er toch zeker op?'

'Verborgen in het voetstuk.' De oudste broer gaf er een klap tegen. 'Maar waar, en hoe?'

Ze kwamen er niet achter. Dát was weggelegd voor de Egyptoloog, die gelukkig niet lang op zich liet wachten.

Hij mocht het kommetje bekijken en de boodschap lezen en daarna vond hij al gauw de geheime veer achter een voorpoot van de kat. Toen hij die indrukte schoof een steen naar buiten die uit het voetstuk genomen kon worden en zo een bergplaats vrijgaf. En daar – eindelijk! – was de gordel van de godin: van glanzend goud en azuur-

blauwe edelstenen, nog mooier dan ze zich hadden voorgesteld.

'Moet je hem niet heel even omdoen?' vroegen de broers aan Shirley, maar dat deed ze niet, de gordel was te mooi. En toen de egyptoloog de reis terug zou aanvaarden naar zijn vaderland, gaf ze hem de gordel met maar een klein beetje spijt in haar hart.

Later stond er een foto van Isis in de kranten, met al haar sieraden, en als pronkstuk de gordel. En wat nog mooier was: Shirley werd met haar familie uitgenodigd om voor een week of wat naar Egypte te komen, als gasten van het museum in Caïro. Ze konden dan zelf het Isisbeeld bekijken, en dat niet alleen: ook de piramiden bezichtigen en zelfs de tempels en koningsgraven bij Luxor, verder naar het zuiden.

Naschrift

Shirley en haar broers schreven vertrouwelijke boodschappen voortaan altijd in Rozenkruisersschrift.

Het Rozenkruisersschrift is erg geschikt om ergens in te graveren. Volg eens het voorbeeld van de oudoom en teken met een puntig stokje een tekst in een weke plak klei. Laat die drogen en hard worden, maak 'm een beetje vuil. Probeer dan een ander te doen geloven dat het een oeroud kleitablet is met archaïsch schrift.

Op het schrift zelf kun je heel wat variaties bedenken. Bijvoorbeeld de letters in een andere volgorde in de hokjes plaatsen. Eén hokje (er zijn er 27) heeft geen letter, je kunt dat gebruiken voor een speciaal teken – uitroepeteken, vraagteken, of wat dan ook. Je kunt er ook een pijlpunt in tekenen en het aan het begin van je boodschap zetten.

→ lezen van links naar rechts

← lezen van rechts naar links

↓ lezen van boven naar beneden

↑ lezen van beneden naar boven

Torke Draagt vertelt...

Toen Leopold, mijn uitgever, mij vroeg om een verhaal voor een boek over schrift, taal en tekens, dacht ik meteen: dat moet over geheimschrift gaan. En daarbij herinnerde ik me een boek dat ik lang geleden, als kind, heb gelezen. Het was een kwartjesboek. Zulke boeken kostten echt niet meer dan een kwartje; ze waren nogal dun maar van groot formaat, met een slappe kft en gedrukt op krantenpapier. 'Oppervlakkige pulplectuur' volgens de meeste volwassenen.

Dat kan best waar geweest zijn, maar ze waren lekker spannend, je las ze in één adem uit.

Mijn kwartjesboek had een gele kft en het heette *De gordel van Isis*. Wie de schrijver was, weet ik niet meer. Wel kan ik de plaatjes nog voor me zien: heel lelijk, behalve de afbeelding van de kat, en die was beslist nagetekend van een foto.

Van de inhoud ben ik na zoveel jaren ook heel wat vergeten. Toch herinner ik me genoeg om die op mijn manier na te vertellen, want het hoofdstuk waar het uiteindelijk om gaat, is niet uit mijn geheugen verdwenen!

Tot zover het kwartjesboek waar ik dit voor het eerst las. Wat ik ook van het verhaal vergeten ben en zelf heb moeten verzinnen – het scheve aardewerken kommetje met het codebericht om de rand heb ik onthouden tot vandaag de dag.

Er is nog iets wat ik niet ben vergeten: een naam! En dan bedoel ik niet de naam Shirley. Na al die jaren herinner ik me nog steeds de naam van de stenen kat. Hij heette:

□:□□:□:□:□

P.S. *Magische tekens*. Zo heette het boek dat Leopold uiteindelijk uitgaf. Met veel leuke, leerzame verhalen en lettertekens van diverse auteurs.

Tonke Thagf